

Brief aan mijn leraar

Ravenstein, 10 februari 2013

Beste Johan,

Nu het pesten op scholen zo in de actualiteit is dacht ik aan mijn eigen lagere schooltijd op de ds. Swildensschool in Gemert gedurende de jaren 1962 tot 1968 waar u de leerkracht was. Ik heb de vrijheid genomen u hierover te informeren.

Wat ik onthouden heb is dat ik op een stoeptegels van 30 bij 30 moest staan voordat ik (we) naar binnen mocht(en). Ik voelde mij daar ongelukkig bij, kwaad en machteloos want ik had behoefte aan respect en ik ervaarde deze handeling niet als respectvol maar vernederend. Het verrijkte mijn leven niet en kon er ook niets van leren.

Ik heb ook onthouden dat ik ten overstaande van iedereen in de hoek moest staan met mijn handen op de rug of in afzondering op de gang. Ik voelde mij kwaad, angstig, onzeker en machteloos. Want ik had behoefte aan respect en empathie en ervaarde in de bejegening geen respect en geen empathie. Het verrijkte mijn leven niet en kon er niets van leren.

Ook herinner ik mij dat u onder het bidden rondkeek wie of er zijn ogen open had om hem of haar vervolgens daarvoor te bestraffen of te berispen. Ik voelde boosheid, angst en machteloosheid. Want ik had behoefte aan respect en empathie.

Dan herinner ik mij de keer dat u tegen mij zei 'hé lange, met je lange lijf doe dat raam eens open'. Ik voelde woede, pijn, angst en verwarring. Want ik had behoefte aan respect, empathie, waardering en acceptatie. Ik ervaarde deze bejegening als zeer vernederend en het droeg bij aan mijn gevoelens van onzekerheid, gebrek aan zelfwaardering en minderwaardigheid.

Voor een paar jongens uit de klas was ik een object waar zij hun frustraties op konden afgeven. Ik had altijd angst als het 12 uur was en de school uitging. Ze dreigden zo dikwijls mij 'af te schoppen' en deden dat ook als ik niet snel genoeg weg kon komen. Ook het woord 'lange' werd dikwijls door hen gebruikt. Met trefbal, waar u bij was, gooiden ze zo hard als ze konden de bal tegen mijn benen dat ik er regelmatig blauwe plekken aan overhield. Ik voelde me niet veilig op school en angstig want ik had behoefte veiligheid, bescherming en liefdevolle ondersteuning, zorg, acceptatie en respect voor mijn integriteit. Dat was er niet en ik kon er bij niemand voor terecht.

Ik herinner mij ook dat ik mijn rapportboekje voor het eerst zag. De eerste letter van mijn voor en achternaam waren in het rood geschreven en de rest van de letters in het blauw alles in dubbele lijnen. Het leek geschreven met een fijne dubbele kroontjes pen. Ik voelde mij er verwonderd over en zag dat u daar zorg aan besteed had.

Ik las erin bij leerjaar 3 'Liliane is erg druk. Haar werk kan veel beter zijn' en in leerjaar 6 'Het gedrag van Liliane kenmerkt zich door ongeïnteresseerdheid in alles wat met de lesstof te maken heeft'. Ik voelde mij door deze woorden ongelukkig en alleen. Ik had behoefte aan emotionele veiligheid en

empathie, begrip en erkenning voor wat er in mij leefde en voor wat ik met mijn gedrag probeerde te vertellen. Behoeftte ook aan ondersteuning bij het herkennen, begrijpen, ordenen en uiten van wat ik voelde en dacht. Ik had ook behoefte aan autonomie, acceptatie en respect voor mijn authenticiteit en integriteit. Ik had behoefte aan het voelen van verbinding met mijn leerkracht, met u, destijds als jong meisje. Aan warmte en vertrouwen, zekerheid en veiligheid, maar ook voor inspiratie, creativiteit en zelfexpressie. Dat zou mijn hele leven waarachtig hebben kunnen maken. Daar zou ik duizendmaal en meer aan gehad hebben dan de kneepjes te kennen van het ontleden of hoe je de breuken kon uitrekenen waarbij het hoofd gescheiden werd van het hart. En wat kon ik leren van het tot zondebok gemaakt worden van de projecties van de ander of als object van zwarte pedagogie misbruikt worden? Wat zou het mijn leven hebben kunnen verrijken en betekenis vol hebben gemaakt als die prachtige methode van Thomas Gordon of Marshall Rosenberg een waar vak was? Dan hadden wij kunnen leren onze gevoelens en behoeften uit te spreken naar elkaar toe en verbinding kunnen voelen met en rekening houden met elkaar? Dan was mijn wil niet ondergeschikt gemaakt aan die van u of aan die van mijn ouders en had ik mijn waardigheid behouden.

Hoe is dat voor u dat ik u dit alles schrijf? Hebt u persoonlijke groei doorgemaakt in de jaren die achter u liggen die leidde tot empathie en respect voor de gevoelens en behoeften van het kind?

Met vriendelijke groet,

Liliane Rombout